

GÖTEBORGS UNIVERSITET
HÖGSKOLAN FÖR DESIGN OCH KONSTHANTVERK

RITUALEN - ATT MINNAS

Kerstin Svensson

Examensarbete 15 högskolepoäng för
konstnärlig kandidatexamen i konsthantverk.

Konstnärligt kandidatprogram Textil-Kläder-Formgivning,
180 högskolepoäng.
VT2014

Degree work 15 higher education credits towards
Bachelor of Fine Arts in Arts and Crafts.

BA Programme in Textile-Garment-Design,
180 higher education credits.
Spring 2014

Examinator
Pasi Välimaa

Opponent
Kajsa G Eriksson
Elsa Chartin

Handledare
Magnus Haglund

"The challenge of each work is how to bring it to a presence through making"
Ann Hamilton

”Ritualen - att minnas” är ett arbete där jag bearbetat begagnade brukstextiler. Med utgångspunkt från en nyfikenhet på materialets förmåga att registrera minnen har jag undersökt plagg och tyger. Syftet med arbetet var att undersöka en känsla av närvaro i frånvaron av kropp. Arbetsprocessen var ett intuitivt prövande och sökande efter en metod eller teknik med vars hjälp den känslan kunde uttryckas.

Arbetet resulterade i tre objekt som tillkommit genom en teknik av noggrant avvägd upprepning, ett utsuddande och uppdelande av material. Strukturer som tas bort eller lämnas kvar och som laddar materialet och berättar om tid och rum. Där arbetsmetoden är ett lika viktigt resultat som de fysiska föremålen.

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

Abstract	4
Inledning	6
Bakgrund	7
Syfte	7
Mål	7
Frågeställningar	7
Tillvägagångssätt	7
Genomförande	8
Uppstartmaterial	8
Text 1 - minnet och textilen	9
Text 2 - kroppsliga minnet	9
Leken i rummet	10
Objekt 1 - jeansen	11
Objekt 2 - filten	13
Text 3 - Metoden Minnet Riten	15
Dokumentation och foto	16
Objekt 3 - duken	17
Placering av objekten	20
Presentation	21
Resultat	22
Reflektion	23
Slutord	23
Källförteckning	24
Tack	25

Inledning

Den här rapporten är uppbyggd som en beskrivning av hur jag hittade metoder och texter som ledde mig framåt; som samband mitt arbete och förde mig djupare in i ämnena kring textil och minne. Jag kallar det här arbetet för "Ritualen - att minnas". Det består av tre objekt som varit centrala genom processen i att hitta min gestaltningsteknik och där har tre texter varit särskilt betydelsefulla.

Objekten	Jeansen Filten Duken
Texter	Memory, The textile reader, förord av Jessica Hemmings Worn worlds: clothes, mourning and the life of things, Peter Stallybrass Notebook on, TEXTILE PUNCTUM, embroidery of memory, Otto von Busch

Bakgrund

Textilens förmåga att berätta, det levande i materialet, intresserar mig. Mina arbeten brukar ofta handla om ämnen som identitet, förgänglighet och tid. Textilen berättar om bräcklighet på ett sätt som få andra material gör. Den registrerar spår av människan på ett flerdimensionellt sätt, talar till flera sinnen som känsla och luktsinne.

Under min utbildning har jag gjort resor till Peru och Indonesien för att få djupare förståelse för lokala och traditionella textila hantverk. Under resorna har jag besökt vävare och hantverkare som knappt pratat ett ord på samma språk som jag, men med textilens hjälp har vi kunnat kommunicera. Jag har mött människor som lever under andra förutsättningar än jag och befunnit mig på platser med för mig okända koder. Saker som jag tar för givet i mitt liv finns inte där eller värderas på ett annat sätt.

I mina undersökningar av hantverket och sökande efter ny kunskap om material, mönster och andra traditioner har frågor väckts i mig kring hur vi värderar kläder och textilier. Det finns en kontrast i våra konsumtionsmönster kring textilier. Textilerna betyder status samtidigt som den tappar i värde. Vi slänger och överkonsumerar. I mitt arbete vill jag därför med materialets hjälp undersöka vad vardagliga plagg och brukstextilier kan vara berättare av. Vad händer när handens arbete möter maskintillverkade textilier?

Syfte

Med en stor mängd plagg som utgångspunkt vill jag genom att sortera, placera och bearbeta materialet på olika sätt och på olika platser undersöka närvaron i frånvaron av kropp/minne. Avsikten är att skildra något som betraktaren skulle kunna ha upplevt men bara får ledtrådar till. Jag vill finna en skildring/historia som betraktaren kan känna sig besläktad med och som associerar till en kroppslig stämning.

Mål

Målet är att skapa ett tredimensionellt objekt i rummet som betraktaren inte får se i sin ursprungliga form och med materialet skapa en uppfattning om tid och närvaro i rummet.

Frågeställningar

- Vilka plagg/textilier och olika tekniker ska jag använda?
- Hur viktigt är det att man vet vad det är för textil/plagg? Jag vill leka med ovissheten, gränsen mellan frånvaro och närvaro.
- Hur presenterar jag objekten i rummet?

Tillvägagångssätt

Researchen börjar med att jag införskaffar plagg i större mängder. Jag vill testa att använda olika sorters plagg innan jag bestämmer mig för vilka jag ska använda mig av. Sortera, arrangera, forma, lägga till och ta bort. Jobba mot kropp och utan. Undersöka rummet genom placering. Vara öppen och uppmärksam i sättet att välja material och lita på att det guidar mig rätt.

Genomförande

Uppstart - material

Projektet sattes igång med ett sökande efter inspiration i materialet och görandet. Min utgångspunkt var att jag ville jobba med enkla material som finns nära i omgivningen och vardagen. Så jag åkte till en secondhandbutik för att införskaffa olika plagg. Valet föll på två vitt skilda material; jeans och nylonstrumpor. Det fanns en kontrast mellan det stumma jeansmaterialet och det stretchiga hudliknande som intresserade mig.

Eftersom jag hittat massor av nylonstrumpbyxor började jag jobba med dem. Stickade ihop, provade att bära för att kapsla in mig som en andra hud. För att komma bort från den verkliga kroppen gjöt jag av kroppsdelar och trädde på flera strumpbyxor. Undersökte strumpbyxorna i naturen, fyllde dem med sten. Det blev till skisser i form av foton, screentryck och ett diffust skulpturalt objekt. Med många nya spår att fortsätta jobba på.

I början av processen under mina undersökningar med nylonstrumpbyxorna, fotade jag min kropp men det kändes utlämnande. Och så fastnade jag i bildens komposition i stället för objektet så jag frångick det. Jag använde istället fotot för att dokumentera min process och tillvägagångssätt.

Arbetet började berätta om kvinnlighet, strukturer i samhället och något som var privat. Det som intresserade mig var fortfarande diffust, svårt att beskriva. Det handlade om en slags minnesbild, inte det privata. Inspirationen var det fysiska i testerna när jag iscensatte fotona, det som fanns bakom bygget av föremålen. Jag var tvungen att hitta tillbaka till materialet och rummet, så jag lämnade mina försök med nylonstrumporna.

Material- och plaggundersökningar från uppstarten som jag valde bort.

Text 1- minnet och textilen

I samband med sökandet i materialet och metoden introducerade min handledare mig för The Textile Reader. En antologi med texter som rör sig i det textila fältet. Under rubriken Memory skriver bokens redaktör Jessica Hemmings i inledningen;

"The textiles remember. This is not something that we necessarily ask of them, nor is it something we can divert them from doing. They do it regardless. And the memory of the textile is unremittingly democratic: moments of joy and tragedy are recorded on the surface and embedded into the structure of cloth, without permission and often without intention." (Hemmings, Jessica, 2012, s. 57)

Texten summerade vad som intresserade mig, textilens förmåga att berätta. Inte genom mönster eller sättet att vara klädd, utan det intimt förbundna. Det som ligger nära mina upplevelser på resorna: den "globala" kommunikationen och enkla textila hantverksmetoder och minnen av textilier/plagg som jag införskaffat mig på resorna som betyder oerhört mycket för mig.

Text 2 - Kroppsliga minnet

Trots att jag hade material så fortsatte jag att besöka secondhandbutiker och att skaffa fler olika plagg att jobba med. När jag går runt i secondhandaffärer undrar jag ofta varför någon har valt bort ett plagg, eller om dess ägare inte längre finns. Vissa plagg har hål eller fläckar, på andra ser man inte ett spår av användning. Har plagget blivit omodernt? Var det fel storlek eller färg? För mig blir det otröttade med påhittade berättelser kring vem som har ägt textilerna tidigare och varför de har hamnat där i secondhandaffären.

I texten Worn worlds: clothes, mourning and the life of things, skriven av Peter Stallybrass, beskriver han textilens makt att iklä oss minnen. Hur känslan av närvaro från hans döda vän hade kommit över honom då han bar en kavaj som tillhörde vännen. Det var ingen speciell kavaj men i ett specifikt ögonblick upplevde han vännens närvaro i den.

Beskrivning av kavajen;

"It is made of a rather shiny black cotton-and-polyester weave, and on the outside it's in good shape. But inside, much of the lining has been cut out and the rest is in tatters, as if several angry cats had been at work with their claws." (Hemmings, Jessica, 2012, s. 69)

Leken i rummet

Parallellt med att jag förkovrat mig i texterna kom en lek igång. Leken gick ut på att försöka ladda rummet, vid det här laget hade jag samlat ihop flera olika plagg. Med hjälp av snöre gjorde jag två olika "installationer". Jag var ute efter en sorts "tyngd" som skulle ladda rummet. Genom att spänna linor på takbjälkarna hängde jag plaggen som ett skydd i taket. Efter det skapade jag en boll av plaggen som jag bar omkring på. Men det fanns inget som lockade mig i hur jag hade arrangerat plaggen i rummet. Men i bollen blev plaggen som en anonym massa vilket var inbjudande, att inte kunna urskilja dem längre. Det fanns något där som jag ville jobba vidare med.

Två installationer som jag gjorde i arbetsrummet.

Objekt 1- jeansen

Efter att ha läst texten av Peter Stallybrass där han tog upp det materiella minnet kontra det materialet värdet som plagg har, kände jag att jag inte kunde röra plaggen. En vän gav mig rådet att sluta ha vördnad för plaggen: "du får göra vad du vill med dem". Till slut bestämde jag att ta mig över hindret. Jag fortsatte med att klippa isär, ta bort detaljer som lappar och fickor. Tona ut plaggens färg genom att bleka, att göra dem mer anonyma. Men det hände inte så mycket med blekningen, plaggen var fortfarande nästan orörda.

När jag började repa upp trådarna i en plaggdel från ett par jeans och metodiskt placera trådarna efter varandra på väggen i samma ordning utan varpen hände det något. Det blev något nytt, något annat, det blev en ny "väv". Jag kände att jag hade hittat något. Jag hade blivit medveten om tiden och plagget fick en plats i rummet istället för kroppen. Det blekta blev till otydliga mönster och platsen för jeansfickan trädde fram och lämnade ett spår.

När jag jobbade med undersökningarna i rummet kom jag att tänka på en utställning jag såg med Hanne Friis på Gustavbergs konsthall, 2010. Hennes stora jeansskulpturer tog plats i rummet. Det långsamma sättet som hon jobbar på, genom att sy ihop och sammanfoga textila material, tilltalade mig. Jag gillade hennes sätt att jobba med textilen i rummet. Det tog jag med mig vidare till nästa objekt.

En lapp, skjorta och trådar från jeans.

Objekt 2 - filten

Jag ville testa min metod och dess uttryck på andra textilier, se hur jag genom upprepningen skulle kunna forma om. På nytt åkte jag till secondhandaffären, den här gången besluten att låta min intuition bestämma. Kanske skulle jag hitta något intressant, kanske inte. Men jag hittade en fluffig och stor vit filt.

Jag placerade filten på golvet i arbetsrummet och började klippa i mitten. Tyget hade en tunn varp och inslaget var blandat av tjockt och tunt garn. Jag repade upp inslaget och placerade de olika trådarna i två högar. Jag slutade klippa och hängde upp tyget enkelt på två pinnar från taket i rummet. De lösa varptrådarna rörde sig när man gick förbi och kontrasterade de som fortfarande hade inslaget som höll dem kvar. Det blev ett bra fall och tyget drog ihop sig mer och man kunde inte längre urskilja dess fulla storlek. Samtidigt tog tyget plats i rummet. Jag bestämde mig för att spara kanterna, annars kunde det ha varit vilket tyg som helst.

När jag fortsatte med upprepningen som metod så funderade jag på vad jag visste om textilerna, vad det var som band dem samman. Skulle platsen där jag införskaffat dem få en del i mitt arbete och skulle den kunna berätta något? Att de bar på minnen och att de hade en historia? Jag beslutade mig för att det inte var så viktigt med var textilerna kom ifrån fastän det spelar roll att det är någon annans minne, ett för mig okänt som jag använder mig av. Och mitt fokus ligger på hur jag repar upp dem.

Text 3 – Metoden Minnet Riten

”And the stain was a visual proof, a magical writing, forming an esoteric and readable sign. I kept it with me, like a treasure, my desire and my grief. “ (Busch, Otto von, 2005, s 6)

Den tredje texten som jag läste var Notebook on Textile punctum, embroidery of memory av Otto von Busch. En essä som baseras på Roland Barthes bok Det ljusa rummet, där Barthes skapade begreppet punctum, som används inom fotografi. Barthes beskriver punctum som en känsla som triggas igång av till exempel en detalj i ett fotografi, som attackerar medvetandet och talar till människans minnesbank. Punctum är inte en del av fotot utan föds ur betraktarens medvetande.

Otto von Busch jämför i sin text ett textilt punctum med ett fotografiskt. Som ett exempel skriver han om en vinfläck på en skjorta, som berättar om ett specifikt minne hos honom. Jämfört med fotots punctum, detaljen som skapar minnet, är fläcken på skjortan materiell. Tillslut försvinner fläcken helt och bara konturerna av ett broderi är kvar för att vittna om att den har existerat. Var det ett textilt punctum som jag var intresserad av att gestalta? Den som till viss del beskrivs som materiell men inte riktigt.

Dokumentation och foto

När jag repade upp filten fotade jag under en dag, för att dokumentera hur jag gick tillväga. Jag hade under hösten testat att använda fotot för att fånga en rörelse av att ta på mig en t-shirt, genom att använda flera bilder.

Dokumentationen av filten gav många bilder och jag upptäckte att jag kunde använda mig av att solen flyttade sig i rummet för att fånga tiden det tog att repa upp. Min kropp blev till skillnad från bilderna av nylonstrumporna här en otydlig gestalt, något som kändes bättre. Det blev inte så nära och jag hamnade inte i fokus. Men jag tvivlade på om fotot var något eget eller om det var för illustrerande. Kunde jag använda fotot som ett tillägg för att tillföra ett komplement till objektet genom dess gestaltande av tid och rörelsen av upprepningen?

Foto från hösten 2013.

Dokumentation av upprepningen.

Objekt 3 - duken

Nu hade jag två objekt, men det behövdes ett till för att komplettera och sammankoppla jeansen med filten. Jag provade först en sjal från en av mina resor. Den hade mycket färg och var vävd i ikat-teknik. Det innebär att inslaget är färgat i olika färger, vilket bildar mönster vid vävningen. När jag började repa upp den kom tre färger fram: starkt orange, lila och vitt. Mönstret suddades ut. Det orangea inslaget var lätt och flygande och plastliknande i färgen något som jag inte tyckte passade ihop med de två andra jeansen och filten.

Trådarna i inslaget blev också väldigt tunna. Jag var ute efter något mer kroppsligt med mer tyngd i sig för att komplettera men också dra uppmärksamhet från filten. Men färgen behövdes. Jag fick tänka om. Bland mina tyger låg det gamla vita bordsdukar vävda i damast. De var stora med bra fall. Jag ville testade att skapa en rymd i kompositionen, något som jag inte hade provat förut. Jag hade två dukar, en vit och en som var färgad sedan tidigare. Eftersom jeansen hade färg så, beslöt jag mig för att det tredje objektet behövde färg för att kunna kopplas samman med jeansen som jag till hälften hade blekt. Jag beslöt mig för att använda den duk som var som var vit och själv färga en del av den för att koppla ihop med jeansens färg.

Jag gjorde små tester med att färga in tyget som jag sedan repade upp för att se vilket uttryck trådarna fick. Jag provade att måla tyget med reaktivfärg och tryckfärg. Att måla med "plastbaserad" tryckfärg var det bästa. Förutom att ge färg så höll färgen trådarna mer raka efter att de frigjorts från inslagets låsande position. Jag tog färgerna från sjalen, men blandade i gråa toner för att dämpa de klara färgerna. Färgerna var fortfarande starka, men genom att tvätta ur tyget lyckades jag att dämpa färgen tills jag var nöjd.

Jag beslöt att börja repa upp i delen av tyget där det var färg, mitt mål var att göra färgen ännu oskarpare. Under upprepningen upptäckte jag att färgen hade en funktion till nämligen att stärka bomullstrådarna och hindra dem från att brytas av. Att repa upp är tidskrävande, men att testa i en större skala var något som jag kände att jag behövde göra. Jag visste inte hur trådarna skulle bete sig när de var upprepade i större skala i kontrast till delen av tyget som fortfarande var hel. Jag gillade uttrycket av något drömskt som färgen gav, men den urskilde sig från de andra två tygerna. Tillägget av färg kanske inte var nödvändigt för att få fram känslan, men det var en del av att testa tekniken.

Skisser av form och färg.

Placering av objekten

På en delredovisning testade jag att visa objekten utan det ursprungliga plagget och trådarna som jag hade repat upp. Och kom fram till att det inte fungerade. Det blev för abstrakt. Mitt mål var inte att ta bort något för att abstrahera, utan att transformera. Att man ska få en upplevelse, en känsla av materialet och mängden av trådarna.

Under processen jobbade jag med ett av objekten i taget för att undersöka vad som hände när de repades upp och hur jag kunde forma dem. Jag placerade dem på olika sätt i arbetsrummet; på golvet, på väggen, ute i rummet hängandes från taket.

Jag valde att hänga upp dem från taket för att lyfta upp och ge dem en form på ett monumentalt vis. Så att de inte försvann på golvet. Jag hängde dem med snören som syntes för att ta bort känslan av att de svävade i rummet.

Innan redovisningen testade jag hur objekten tog sig ut i ett rum tillsammans. Jag ville använda mig av alla tre "vävar" och presentera dem i relation till varandra, min tanke var att de ska förstärka varandra i rummet. När jag började hänga upp dem i rummet där jag skulle presentera upptäckte jag att de inte alls talade med varandra och fungerade bättre en och en i olika delar av rummet med längre avstånd emellan. Det hade sin egen historia och var bäst om de inte konkurrerade eller blandades samman.

Undersökning av placeringar i rummet.

Presentation

Inför presentationen hängde jag upp objekten som en grupp. Jag ville under presentationen fokusera på att förklara processen. Jag var nyfiken över vilka tankar som skulle dyka upp och vad man skulle diskutera. Jag fick många frågor om mitt val av textil, vad det hade för betydelse och vad jag ville berätta. Valet av plagg och tyg hade inte varit något som jag hade bestämt utan, mer något som växt fram under processen. De flesta textilerna hade dykt upp och blev som tre olika tester.

Jag kände efter presentationen att jag ville visa mitt arbete på ett annat sätt på utställningen i Göteborg. Att använda mig av filten som jag ser som mitt mest färdiga resultat. Och ta hjälp av bilden där jag repar upp för att förklara mitt arbete. Min tanke var att använda mig av en bildskärm som visar fotona efter bearbetning. En bild som fylls på med olika lager, som fångar rörelsen av upprepningen och tiden. Men när jag kom till utställningsplatsen, växthus i trädgårdsföreningen, försvann filten i rummet och jag hängde upp alla tre objekt för att mitt arbete skulle kunna hävda sig i miljön.

Slutliga placeringen till presentationen.

Resultat

Arbetet slutade med tre objekt i stället för ett. De blev alla som nya spår att fortsätta jobba med. Jag ser inte något tydligt objekt som resultat, det är skisser i en pågående process. En början till ett större undersökande av det textila materialet på fibernivå.

I efterhand så inser jag att objekten inte är själva målet, utan att målet/resultatet blev min metod. Görandet i form av upprepande och tester av bearbetning för att utveckla tekniken. Ett utsuddande och uppdelande av material. Strukturer som tas bort eller lämnas kvar och som håller materialet på plats. Gränsen mellan mänsklig frånvaro och närvaro. Hur olika delar foto, trådarna och väven hjälper till att ladda materialet och rummet.

Jag kallar mitt arbete för "ritualen - att minnas". Det talar om något som upprepas, ett förkroppsligande av ett för nuvarande symboliskt minne. Där det finns en ovisshet som vittnar om en närvaro av ett fysiskt görande.

Stillbild från bildspelsserien som visades tillsammans med objekten under utställningen i Trädgårdsföreningen, Göteborg.

Reflektion

I början av arbetet trodde jag inte att texten skulle kunna vara till hjälp i mitt sätt att arbeta, men att läsa andra människors tankar tog mig vidare. Text som andra människor skrivit har hjälpt mig att finna ord till det som jag tycker är svårt.

Jag brottades ofta med val och ställningstagande kring att jobba med minnet. Att förhålla mig till det personliga på ett sätt som inte blir privat. Att tala till betraktarens minnen och upplevelser, och låta mina personliga minnen finnas där i botten. Jag tycker att det är viktigt att vara tillgänglig mot en betraktare men också ge betraktaren frihet, att inte skriva på näsan genom att illustrera.

Frågorna kring mitt tillvägagångssätt fick jag ett svar på; upprepning. I mina tre objekt testade jag några sätt att bearbeta materialet genom att ta bort och jag vill testa fler sätt i framtiden. Under processen och presentationen diskuterades mina tillägg i form av blekning och färgning. I efterhand kan jag hålla med om att mina tillägg kanske inte var nödvändiga för vad jag ville gestalta, men det var steg i processen då jag lärde mig mer om tekniken. Jag behöver jobba mer på att utveckla min metod och medvetenhet i urval.

Det blev också en diskussion om hierarki av textila material under min resdovisning. Hur vi värdesätter olika material och textilier utifrån våra förutsättningar, hur vi lever eller var och när vi är födda. Det var spännande att den diskussionen dök upp under presentationen. Jag har försökt att inte värdera materialen. Eftersom att jag fokuserade kring minnesbilden och minnen är demokratiska som Jessica Hemmings skriver i *The textile reader* (Hemmings Jessica, 2012, s. 57). Så ville jag inte dömma mina material. Men i nästa projekt kanske jag är mer redo för att göra tydligare val.

En upptäckt som jag gjorde ganska sent under projektet i samband med utställningen var att människor ville gå nära och känna på trådarna. Något som gör det möjligt för en betraktaren att uppleva arbetet med ytterligare ett sinne, vilket verkar spännande att kanske ta in i framtida projekt.

Slutord

Jag ser mitt arbete som en del i en undersökande process av material, performativitet och installation. Upptäckten av materialets styrka, att det alltid berättar även då jag repar upp inspirerar mig. Det finns en nerv i det som är intressant. En tvetydighet i upphöjande av materialet samtidigt som dess funktion försvinner. Mitt framtida arbete ser jag som ytterligare en resa som kantas av tillfälligheter men också av nya vägval.

Källförteckning

Citat

Hamilton, Ann & Cooke, Lynne (2005). Lignum. Stockholm: Atlantis

Litteratur

Hemmings, Jessica (red.) (2012). The textile reader. London: Berg

Barthes, Roland (2006). Det ljusa rummet: tankar om fotografiet. [Ny utg.] Stockholm: Alfabeta

Internet

Busch, Otto von (2005).

Notebook on TEXTILE PUNCTUM embroidery of memory.

<http://www.kulturservern.se/wronsov/selfpassage/textilePunctum/text-Punctum.pdf>, 2014-05-01

Konstnärer som jag inspirerats av

Ann Hamilton

Hanne Friis

Bill Jacobson

Caroline Slotte

Bildförteckning

Alla bilder är tagna av mig.

Tack

Magnus Haglund
Annika Wahlström
Frida Gregemar

Mie Felt
Maja-Lisa Bekken
Emilia Persdotter
Pia Gyll

Alexander Carlsson
Nina Stenby
Olivia De Jong
Fredrik Karlsson

Susanne Lundmark
Pasi Välimaa
Maria Sjöstrand
Alexander Gruner
Jenny Beckman